

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om foranstaltninger til fremme af den private opsparing [af Jens Foged m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. IX) findes i tillæg A. sp. 877, fremsættelsen i tidenden sp. 880).

Forslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Grünbaum): Forslaget går ud på at opfordre finansministeren til at foreslå ændringer i skattelovene på 5 punkter. Formålet skulle være at fremme den private opsparing. Før jeg går nærmere ind på de enkelte punkter, vil jeg gerne gentage et par ting, som jeg tidligere har peget på, sidst da tinget behandlede de konservatives lovforslag om såkaldte investeringskonti.

For det første er det let nok at komme med forslag om at beskære skatteprovenuet med det i og for sig prisværdige formål, at man vil fremme opsparingen. Men man har jo ingen som helst vished for, at de befolkningsgrupper, som får glæde af den skattebegunstigelse, man her foreslår, også faktisk har foretaget en ny nettoopsparing. Det er jo det, der ligger bag forslaget som den primære motivering, at det skulle medvirke til en forøgelse af nettoopsparingen.

For det andet er det klart, at der er andre skatteydere, der må betale. Nogle skal jo betale for den skattebesparelse, der ønskes gennemført for de forholdsvis godt stillede mennesker, der har råd til at være med i en såkaldt opsparing af den art, der skal præmieres efter dette forslag. Det er ganske klart, hvem det er, der skal betale. Det skal bl. a. de skatteydere, der ikke har råd til at sætte pengene hen på rente eller gøre de andre ting, der er omtalt i forslaget. Det kan være, som jeg tidligere har nævnt, familien med de 4 børn under uddannelse, som ikke har råd til at præstere en sådan opsparing, altså ikke har råd til at disponere over deres penge på den måde, der her er tale om. Denne familie, som måske er hårdt spændt for i forvejen med udgifter til børns uddannelse, skal være med til at betale for en sådan ordning. Det gælder selvfølgelig også det forslag, de konservative tidligere har fremsat. Det er noget, jeg synes, man må være

meget betænkelig ved. Det er svært for mig at anbefale, at vi skulle lægge en sådan ekstra skattebyrde på nogle skatteydere — og ofte de dårligst stillede — til fordel for de bedre stillede skatteydere, og det vil selvfølgelig være særlig urimeligt, når man oven i købet må regne med, at den gavnlige indflydelse på opsparingen i bedste fald er yderst tvivlsom.

For det tredje mener jeg slet ikke, at tiden er til forslag om yderligere fradrag i vores fradragsoverfyldte skattelovgivning.

Efter forslaget punkt 1 skal personer, der har højere A-indkomst end B-indkomst, have et nedslag i deres pålignede skat på 40 pct. af deres nettorenteindtægt, altså af det beløb hvormed renteindtægterne er større end renteudgifterne. Jeg noterer i hvert fald det fremskridt hos venstre, at man regner med et fast procentfradrag i selve skatten. Det er da værd at notere, og det lover måske godt for, at vi på andre områder inden for vort fradragssystem kan komme frem til en vis forenkling af skatereglerne. Efter forslaget skal der højst kunne gives nedslag for en nettorenteindtægt på 3.000 kr. Nedslaget i den pålignede skat vil altså kunne udgøre 1.200 kr. Ved opgørelsen af nettorenteindtægten skal man efter forslaget punkt 4 medregne et eventuelt skattemæssigt overskud af skatteydernes bolig i eget hus.

Som jeg allerede har nævnt, behøver den omstændighed, at skatteyderen har en renteindtægt, ikke at betyde, at han nu præsterer en reel nettoopsparing. Der vil være en hel del personer, der ikke behøver det. Jeg hører selv til den kreds. Mange vil umiddelbart kunne skaffe sig en ekstra skattefordel, hvis dette forslag bliver gennemført, ved at flytte pengene.

Det indgår i forslagsstillernes begrundelse, at forslaget skal give kompensation for det tab, pris- og indkomstudviklingen kan give personer, der har anbragt deres midler i banker og sparekasser eller i obligationer, pantebreve o. lign. Men det er jo højst forskelligt, hvor store tab det kan dreje sig om for de enkelte mennesker, der har penge på rente. Nogle har allerede i mange år haft penge i banken, i obligationer el. lign., og der er ingen tvivl om, at de i den forløbne tid har haft betydelige tab på grund af pris-